

Varju Krisztián: Az ágy Télen

Két párna, két takaró.
Egy nyártól megfosztott, árva
Egy szoba, egy ablak
Két szárnya kitárva.

Tél van, a hó befedte a tájat
Bezzeg még ősszel a pásztor terelte a nyáját
De jött a farkas, a sötétség ura
A bárányok hallgatnak, a nász fura.

De tán a nap újra kisüt,
és eljön a nyár!
De minek, ha a bárányokra
fagyhalál vár.

Az ól megvetve a nyájnak
Mégis egy alszik ott, ki árva.
A pásztor is elaludt.
Mégis üres az ágya.

Varju Krisztián: Forgókép

Látod az életet, ahogy pörög
Előtted áll a halál és hörög
Óóó, mily szép volt, mikor jött a török
remélem, boldog vagy, hogy szívem törött
A szavad, mint szablya szíven bökött
Büszkeségem bitófán lóg, már kötött.

Feledem a múltat a rosszat és mi bántott
Feledem a jelent, melyben segítségért kiáltok
Eltemetem a múltat, és újra felállok
Eltemetem a jelent, mert máig csak bántott
Átkozom a napot, mikor két szemem meglátott
Átkozódom most is, jobb, ha mellőlem kiáltok!

Köszönöm, hogy láthattam, és érezhettem
Romboló, pusztító szégyenét, az érzések tengerét
Mely lángokba borulva zúdul most feléd
Hidd, ó, hidd, hogy téged is elér.
Köszönöm, hogy láthatom, hogy újra érzem
De messze a part, nem hiszem, hogy elérem.

Te kárhozott! Te szörnyű kép
Ne forogj tovább, itt a vég
A motor megy, süvít, mint a szél
Talán kéne, de mégsem fog a fék
Te kárhozott! Te szörnyű kép
Akiért forgott az már nem él!